

ת"פ 53760/10/12 - מדינת ישראל נגד אופיר נתנאל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53760-10-12 מדינת ישראל נ' נתנאל
בפני כבוד השופט שמואל הרבסט

מדינת ישראל
נגד
אופיר נתנאל

המאשימה
הנאשמים

הכרעת דין

בפתח הדברים, אני מודיע כי בחרתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו, וזאת מחמת הספק, והכל כפי שיבואר להלן.

כתב האישום ותשובת הנאשם לאישום

הנאשם מואשם כי ביום 16.9.10 בשעה 20:00 פצע את שכנתו, גב' ס ג (להלן: "המתלוננת") באמצעות מוט ברזל, ובכך גרם לה חבלה חמורה. הנאשם מתגורר ברח' א בירושלים, ובינו לבין בעלה של המתלוננת התגלע ויכוח שעניינו מקום חניה הסמוך לבניין בו הם מתגוררים.

במהלך הויכוח, כאמור, אחז הנאשם במוט ברזל והיכה באמצעותו בראשה של המתלוננת. כתוצאה ממעשיו, נגרמו למתלוננת חתך ודימום בראשה, וכן שריטה בסמוך לעינה והיא נזקקה בשל כך לטיפול רפואי. בשל כל אלו, הואשם הנאשם בפגיעה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 334 יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

הנאשם, בתשובתו לאישום, מכחיש כי פצע את המתלוננת אך מאשר כי אכן התפתח עימות בינו לבין המתלוננת ומשפחתה, אך הוא לא אחז במוט ברזל במהלכו, וודאי שלא פצע אותה באמצעותו.

ראיות המאשימה

המאשימה הגישה לעיוני את דוח המעצר והעיכוב העוסקים בנאשם (ת/1, ת/2), את דוח הפעולה של רס"ר בועז

גובארי אשר הגיע ראשון לזירת האירוע מיום 16.9.14 (ת/3), מסמכים רפואיים בעניינה של המתלוננת (ת/4-ת/6), מזכר של רס"ר שרית מרקמן העוסק בתיעוד פציעותיה של המתלוננת (ת/7), תמונות פציעתה של המתלוננת (ת/8, ת/10), הודעתו של הנאשם במשטרה מיום 16.9.10 בשעה 23:40 (ת/11), הודעתה של עדת הראייה דודי כהן מיום 5.10.10 בשעה 15:50 (ת/12), שרטוט שהכינה עדה זו (ת/13), ושרטוט שהכין בנה של המתלוננת, מ ג, והודעתו במשטרה (ת/14, ת/15), וכן שתי הודעותיו של בעלה של המתלוננת, מר מ ג (ת/15, ת/16).

כמו כן, העידו בפני המתלוננת, גב' דודי כהן שכנתה, ובנה של המתלוננת מר מ ג.

ת/1-ת/2

מדובר, כאמור, בדוח המעצר ובדוח העיכוב של הנאשם. הנאשם מוסר לכוח המשטרה אשר בא לעכבו כי יש גם לעצור את אנשי המשפחה האחרת ולא רק אותו, וזאת בשל מעורבותם בקטטה.

ת/3

השוטר בועז גובארי הוזעק למקום האירוע והגיע לשם בשעה 20:12. הוא מוסר כי בעלה של המתלוננת, מר מ ג, טען כי אשתו, המתלוננת, הוכתה, פונתה להדסה עין כרם במצב בינוני, לאחר שהוכתה בידי "חייל". לדבריו, אותו "חייל" הגיע למקום והוא עונה לשם אופיר נתנאל, ואשר הוא הנאשם שלפנינו. הנאשם נעצר על ידי רס"ר גובארי והוא הועבר להמשך חקירתו בתחנת המשטרה.

ת/4-ת/10

מדובר בתעודות רפואיות ובתמונות המתעדות את פציעותיה של המתלוננת. למעשה, פרטים אלו אינם נתונים במחלוקת מאחר ופציעתה של המתלוננת מוסכמת על הצדדים, כמו גם תוצאותיה, ונקודת המחלוקת היחידה היא זהותו של הפצוע, כפי שיפורט בהמשך.

ת/11

הודעתו של הנאשם במשטרה מיום 16.9.10 בשעה 23:40.

הנאשם מתאר בהודעה זו את "האירוע הראשון" אשר אירע בצהרי היום ומקורו בסכסוך חניה. לדבריו, מר מ ג הרים את קולו עליו, קילל ואף דחף את אמו, אך האירוע הסתיים ב"שלום" לאחר שהגיעה למקום נידת משטרה (שורות 6-20).

מכאן ואילך, מתאר הנאשם כי בשעות הערב, לאחר החשיכה שמע צעקות ואיומים, וזיהה את קולו של מ ג (בנו של מר מ ג הזכור מה"אירוע הראשון") אשר צעק על אביו ללא הרף עד כדי שאמו שלו ניסתה להכניסו הביתה ולהרגיעו.

בעת שהיה מ ג על מדרגות ביתו, לדבריו של הנאשם, ניסה אביו להכניסו הביתה, או אז משך מר ג מגב והשליך אותו על אחותו של הנאשם, וככל הנראה כתוצאה מזה "אמא שלו נחבלה, היא כנראה נפלה ונחבלה מהמכה... איפה

שאמא שלו נפלה יש גדר, אולי משם היא נחבלה ומהמקל שהבן שלה משך (שורות 20-31).

הנאשם מציין כי באירוע זה נכחו שתי אחיותיו, וכן כל אותה העת הוא עמד סמוך לאחת מהן.

12/ת

עדוּתה של גב' דודי כהן מיום 05.10.10 בשעה 15:50.

גברת כהן מתארת כי הייתה עדת ראיה הן לאירוע הראשון והן לאירוע השני. באשר לאירוע הראשון, מתארת גב' כהן כי ראתה את "החייל" שולף מוט ברזל מטנדר לבן, אך נוכחים במקום נטלו ממנו מוט זה בעוד שהמתלוננת ואחותו של הנאשם מחליפות מהלומות ביניהן.

בשעות הערב, מתארת גב' כהן כי הנאשם נטל מוט ברזל מהרכב ובעת שמ ג נדחף לכיוון ביתו, "החייל" שלף את המוט ו"דפק בראש של ס, אני החזקתי את ס כי היא איבדה שיווי משקל... וכשהחזקתי אותה ראיתי שכולי מלאה דם... והחייל ברח והלך הביתה" (שורות 16-23).

שכנה זו מתארת את התוקף כ"בחור מלא, גבוה ושערו קצר" (עמ' 2, שורה 5), ואף מתארת כי מ ג "לא עשה כלום כי אמא שלו ס אמרה לו שיעמוד לידה".

13/ת

שרטוט אשר ערכה הגב' דודי כהן והמתאר את זירת האירוע.

14/ת

שרטוט אשר ערך מר מ ג והמתאר את זירת האירוע.

16/ת

הודעתו של מר מ ג במשטרה מיום 27.9.10 בשעה 14:53.

מר ג מתאר בעדות זו כי הותקף בידי אמו של המתלונן ואחותו, וכל זאת בעת **האירוע הראשון** אשר במהלכו אף ספג איומים ואמירות גסות מפיו של הנאשם. עוד הוא טוען כי אחותו של הנאשם אף משכה בשערותיה של המתלוננת במהלך אירוע זה.

עדי המאשימה

גב' דודי כהן

גב' דודי כהן, סיפרה בעדותה לפני כי היא גרה במרחק של "שני בתים מרחק מג", אך מעולם לא הייתה בביתה של גב' ג ומעולם לא יצרה איתה קשר אלא רק "שלום שלום וזהו" (עמ' 9 ש' 17-20).

על פי עדותה, ביום 16.9.10 היא הגיעה מעבודתה באמצעות מכוניתה בשעות הצהריים וראתה בחצר "המולה רצינית למדי", אשר במהלכה הדף הנאשם את מ ג באמצעות אגרופים לכיוון רכב המשפחה, כתוצאה מסכסוך שעניינו מקום חניה (עמ' 9 ש' 22-31). נוסף על כל אלו, מתארת גב' כהן כי גם אחיותיו של הנאשם, אמו ואביו נכחו במקום, ואף הם נטלו חלק ב"המולה" באמצעות צעקות, קללות ואיומים. עד כאן, לדבריה, "האירוע הראשון". לאחר מכן, היא מתארת כי הופיע במקום מ ג, בנה של המתלוננת, והוא יצא מכיוון בית המשפחה לכיוון המדרגות בכעס, אך "אני וס ניסינו להדוף אותו שלא ילך ויריבו... ניסינו להכניסו לכיוון הבית... ואנו מנסות להדוף אותו לכיוון הבית..." (עמ' 12 ש' 1-10). העדה תיארה כיצד הנאשם בא "ממש באמצע" וניסה להכות את מ ג, אך המכה ניחתה על ראשה של המתלוננת. לדבריה, "לא ראינו את זה בהתחלה עד שראינו דם..." (עמ' 12 ש' 10-20). לדבריה, הנאשם היה לבוש בגופיה ומכנסיים צבאיות והוא נעלם מן המקום לאחר הפגיעה. העדה מדגישה כי לא היו בזירה אנשים נוספים אשר החזיקו מוטות או מקלות למעט הנאשם, אחותו ועוד בחורה אשר זהותה אינה ידועה לה (עמ' 13 ש' 28-31), אם כי היא מבהירה כי ה"אחרים" החזיקו בידם מוט של מטאטא ולא מקל של ברזל. העדה אף מציינת חזור וציון במהלך עדותה כי אחיותיו של הנאשם ליבו את האווירה במקום בצעקותיהן ובאלימותן. מוט הברזל באמצעותו הוכתה המתלוננת הוא מוט חלוד, צבעו הבסיסי לבן, עוביו כ-7 ס"מ ואורכו עמד על כ-1.20 מ' (עמ' 16 ש' 24-31). יצוין, כי העדה ממקמת את עצמה כל העת בסמוך למתלוננת. להבהרת הודעתה, שרטטה המתלוננת את זירת האירוע והדגימה באמצעות השרטוט את אשר אירע לגרסתה (ת/13).

בהודעתה במשטרה (ת/12) מציינת עדה זו כי "אני החזקתי את ס כי היא איבדה שיווי משקל לכיוון הגדר, וכשהחזקתי אותה ראיתי שכולי מלאה דם וגם היא בראש והחייל ברח והלך הביתה..." (ת/12 ש' 14-23). בסוף הודעתה במשטרה מציינת העדה כי ב"אירוע הראשון" שלף הנאשם את מוט הברזל מהטנדר, אך באירוע השני, נשוא כתב האישום, "אותו מוט ברזל כבר היה בידיים שלו" (ת/12 ש' 22-24).

המתלוננת, גב' ס ג

גב' ג ציינה בעדותה לפני כי "האירוע הראשון" אירע יום לפני יום הכיפורים בעת שהיא הגיעה מעבודתה בשעה 15:45, ונזעקה מיד לחניית הבית מאחר וחששה לבריאותו של בעלה שהינו חולה לב (עמ' 19 ש' 1-16). המתלוננת מתארת את חששה מפני תגובה נמהרת ואלימה של בנה מ, מאחר והוא נושא בתפקיד בשירות הציבורי, כך ששימוש באלימות עלול להרוס את עתידו ולקטוע את הקריירה אותה הוא פיתח באותה העת.

לדבריה, "אופיר עמד כ-20-30 מ'. אופיר כיוון ברזל ארוך. הוא נתן לי את המכה. המרחק ביני ובין הנאשם במתן המכה היה כ-6 מ'..." (עמ' 20 ש' 1-11). עוד היא מתארת כי אחותו של הנאשם שרטה אותה בצווארה באמצעות ציפורניה. לדבריה, המוט בו הוכתה צבעו חום חלודה והיא עמדה כאשר פניה אל הנאשם וגבה אל בנה מ, תוך שהיא פורסת את ידיה ומונעת ממנו לרדת לכיוון "עין הסערה".

מר מ ג, בנה של המתלוננת

מר מ ג מתאר בעדותו כי אותו היום, ערב יום כיפורים, סביב השעה 19:30 הוא הגיע לבית הוריו ושם שמע אודות הסכסוך שאירע קודם לכן ("האירוע הראשון"). לאחר מכן, "קצת התחממתי ופניתי לאבא של הנאשם... אמרתי לו מה זה מרביצים לאנשים מבוגרים, פניתי בצעקות, ומפה התפתח ריב קצת יותר גדול... אמא שלי כל הזמן

דחפה אותי כדי שלא אתערב, היא דחפה אותי לכיוון המדרגות. בשלב זה הוא מתאר כי אחת מאחיותיו של הנאשם ניסתה להכות את אמו באמצעות מקל אך הוא "העיף" את המקל לכיוון הכביש, או אז, בעלה של אותה אחות החל להכותו בגב ובראש, ואף איים עליו כי **"ישלם על זה הרבה כסף"** (עמ' 23 ש' 1-11).

בשלב זה, המתלוננת חצצה בין הנאשם ובין מ. להבהרת דבריו, שרטט העד מ את זירת האירוע (ת/14). לדבריו המרחק המקסימלי בין תחילת מקום התגרה לסופה הוא **"שניים שלושה מטרים מנקודת ההתחלה"** (עמ' 25 ש' 11-15).

לדבריו, סדר העמידה היה: **"הנאשם, אמי, אני, ומאחוריי גיסו של הנאשם ואחותו של הנאשם. גם השכנה עמדה במקום, השכנה אותה פגשתי בבית המשפט, ואמרה לי מוטי כפרה אל תסתבך"** (עמ' 25 ש' 16-22). לשאלתי, ציין העד כי **"מוט הברזל היה חלוד וגדלו היה משהו כמו מטר... והמרחק בין כולם היה 60-80 ס"מ"** (עמ' 25 ש' 23-28). בחקירתו הנגדית הוא מדגיש שוב ושוב כי לאמו **"אין לה הערכת מרחק"** וכי הוא עצמו לא זוכר בדיוק את גודל המוט, וחשוב מכל הוא לא ראה בעיניו את רגע ההכאה, אלא ראה את המוט מתרומם מראשה של אמו שבריר שניה לאחר מכן. ובדבריו **"לא ראיתי את הבומבה בראש, ראיתי לשבריר שניה שוכבת, חטפתי מכות דחיפות, הייתי פעם אחת במצב של שכיבה כשקיבלתי אגרוף בראש, אמא שלי צרחה ואני נעמדתי וראיתי את המוט. הייתי במצב כמו כריעה..."** (עמ' 27 ש' 9-11).

הודעותיו של מר מ ג, בעלה של המתלוננת

מר ג מסר בחקירתו במשטרה שתי הודעות בהן הוא מתאר בפרוטרוט את "האירוע הראשון", אך מסביר ומדגיש כי **"כשהגעתי לא היה אף אחד מחזיק במוט ברזל"** (ת/15 ש' 26-27), אך מאידך הוא מדגיש כי ידוע לו שהנאשם, גיסו **"ועוד אחד שלא הכירו"** יצאו אף הם כשהם מצוידים במוטות (ת/15 ש' 1-2). בהודעתו השנייה הוא מדגיש ומפרט את האירוע הראשון ומציין כי **"הם דחפו אותי, ותפסו אותי והילד הכה אותי כשאבא שלו תופס אותי ונתן לי אגרופים בחזה והפיל אותי, ואז אשתי נכנסה ללחץ..."** (ת/16 ש' 37-38).

עדי ההגנה

מטעמה של ההגנה העידו הנאשם, אביו, אחותו, וכן גב' אתי נקי- והכל כפי שיפורט בהמשך.

הנאשם

הנאשם בעדותו לפני חזר על גרסתו כפי שהיא מופיעה בהודעתו במשטרה (ת/11), וטען כי האירוע הראשון מקורו בסכסוך חניה אשר תחילתו נעוצה בעובדה כי משפחתו ומשפחת המתלוננת מתגוררים ברחוב צר מלהכיל, ועל כן קיימת מצוקת חניה תדירה במקום. לדבריו בסוף האירוע רכבו הוזז על ידו, ו**"פה נגמר האירוע"** (עמ' 36, שורה 8).

חלקו השני של האירוע החל בשעות הערב בעת שמר מ ג החל לצעוק לאביו של הנאשם **"תצא יא עכבר"** (עמ' 36, שורה 9) וכל ניסיונותיו של אביו להרגיע את הרוחות עלו בתוהו.

לדבריו, לאחר שאביו עמד בסמוך למר מ ג, דחפו זה האחרון ובשל כך החליק האב במדרגות בעוד מר ג מקלל את אחות הנאשם ואף זורק לעברה אבנים אשר נלקחו מעציץ שהיה במקום.

בהמשך, הניף מר מ ג מגב ברזל וזרקו לעבר אחות הנאשם, אך ייתכן ומגב זה פגע בראשה של המתלוננת ומכאן נובעת פציעתה. בכל אותה העת, כך לדבריו, שהה הנאשם במרחק מה מן המקום בעוד הוא מלווה כל העת בידי שוטרת בשירות חובה ששמה הפרטי "אתי" (עמ' 36, שורות 21-11). הנאשם מכחיש את מציאותו של מוט ברזל במכוניתו אך מאשר כי היה "חייל" באותה העת בשירות חובה ולבש את מדוי (עמ' 37, שורות 31-30).

עוד מוסיף הנאשם כי במהלך "האירוע הראשון" הוא הותקף עלידי המתלוננת והיא אף שרטה אותו בצווארו (עמ' 38, שורות 29-30). לדבריו חקירתו במשטרה לוקה בחסר בשל העובדה כי החוקר, כך לשיטתו, "ערבב את התשובות" (עמ' 38, שורה 32 וכן עמ' 40, שורה 30).

הנאשם שרטט על גבי ת/15 את סדר עמידתם של הנוכחים במקום והוא מציין כי אביו ניסה לדחוף את מר מ ג לביתו, ובעת שעמד מר ג סמוך לביתו הוא נטל את המגב והשליך אותו כפי שתואר (עמ' 43, שורות 31-29). עוד מוסיף הנאשם כי המגב אשר נזרק לעבר אחותו נהדף על ידה ופגע בסופו של דבר ברגלה (עמ' 44, שורות 14-9).

המגב היה עשוי, כך לגרסתו, מידיית עץ ומחלק מתכתי בתחתיתו אשר צבעו היה כחול או ירוק (עמ' 45, שורות 21-18). לדבריו בני משפחת ג, מעלילים עליו עלילה מיותרת בשל סכסוך שהיה ביניהם ואף השפיעו על עדים אחרים לבל יבואו וימסרו את גרסתם נגדם (עמ' 48, שורות 25-22).

אביו של הנאשם מר אליהו נתנאל

מר נתנאל מציין כי ה"אירוע הראשון" הכיל בתוכו צעקות וקללות וכן איומים מצד משפחת ג, אולם "הכל נסגר יפה" (עמ' 49, שורה 25). לאחר כשלוש שעות, החל מר מ ג, בנה של המתלוננת לזעוק ולאיים ולכנותו "עכבר". מר נתנאל, כך לדבריו, ניסה להביאו ולהוליכו לביתו, אך משהגיע ג לכניסה לבית החל לזרוק אבנים מאדנית אשר הייתה במקום וכן הניף מגב וזרקו. המגב חלף מעל מר נתנאל, ולשיטתו הוא שמע "צעקה מאחור" בעת שפגע במאן דהוא (עמ' 49, שורות 29-32). עד זה אף שרטט את זירת האירוע על גבי ת/16 וציין כי לאחר שנזרק המגב, החל מר ג לרדת חזרה מביתו והוא ניסה לעצור אותו אך החליק במדרגות. לדבריו אירוע זה נצפה במלואו על ידי שוטרת שהייתה "בת של שכנה משהו", אך הוא אינו יודע לציין את שמה ולטענתו אין לו היכרות מוקדמת עם אותה השוטרת (עמ' 51, שורות 19-30). מר אליהו שולל כל אפשרות לפיה הנאשם פגע במתלוננת באופן שהוא הגיע מאחוריה וחיבט בה, וזאת בשל העובדה כי הנאשם עמד בפתח ביתם הנמצא כ-20 מטרים מזירת האירוע וכן נוכח עוצמת הצעקה שנשמעה מאחוריו אשר אינה מתאימה לפגיעה משמעותית ומכוונת במוט ברזל (עמ' 53, שורות 30-8).

מר אליהו אף שולל כל אפשרות לפיה חתנו, אשר שמו **ישעיהו מורו**, שהה באירוע על כל חלקיו אך הוא מוסיף כי בתום "האירוע השני", הגיע חתן זה למקום והגב' מורו, אחותו של הנאשם, נסעה עמו מהמקום.

גב' אפרת מורו, אחותו של הנאשם

גב' מורו מציינת כי הגיעה לבית הוריה סמוך לשעה 20:00 ושמעה את מר מ ג צועק ומקלל "כמו משוגע", ואז הוא החל לאיים עליה, זרק עליה אבנים, ואף מגב מתכת, ויתכן כי מגב זה פגע במתלוננת. לדבריה, לאחר שמגב זה פגע ברגלה נקווה דם במקום אשר מקורו, ככל הנראה, בראשה של המתלוננת. בנקודת זמן זו, הגיע אליה מר ג, משך בשערה, הוריד אותה לרצפה והיכה בה. לטענתה מדובר באדם אלים אשר כבר תקף אותה בעבר. עדה זו מוסיפה

ומציינת כי היו על גופה כתמי דם והיא מאמינה שהמתלוננת נפגעה מהמגב שנזרק לעברה ואף ראתה את המגב פוגע בה על אף שלא אמרה כן בעדותה במשטרה (עמ' 57, שורות 23-29 וכן עמ' 58, שורות 1-4). המגב מתואר על ידה כמגב כהה, שתחתיתו צבועה "**אולי כחול ירוק**" (עמ' 58, שורה 12).

עדה זו מציינת כי בעלה לא היה במקום בעת האירוע אך הוא חזר והסיעה משם בסופו (עמ' 59, שורות 8-23). בסוף עדותה מדגישה מתלוננת זו כי הנאשם לא היה לידה בכל ההתרחשות המתוארת לעיל (שורות 24-25).

גב' אתי נקי

גב' נקי העידה בפניי וסיפרה כי באותה העת הייתה שוטרת בשירות חובה והתגוררה עם משפחתה סמוך לבית הנאשם ולבית המתלוננים. לדבריה, במועד המתואר בכתב האישום היא הבחינה כי מתקיים ויכוח בין משפחת ג למשפחתו של הנאשם ועל כן "**אישית הזזתי אותו** (את הנאשם - ש.ה.) **כדי שלא יסתבך. אחר כך, ראיתי אמבולנס יוצא מהמשפחה השנייה ולקח את האם... וכל הזמן הנאשם היה בבית שלו**" (עמ' 62 שורות 10 עד 15).

עדה זו אף הוסיפה וציינה כי בכל העת הזו היה הנאשם בביתו או בכניסה (שורות 15 עד 24), אך היא הוסיפה וציינה כי לא הזכירה פרט זה בפני חוקרי המשטרה מאחר ו"**מה ששאלו ענית. לא שאלו יותר מדי שאלות**" (שורה 25). עם זאת, מציינת גב' נקי כי המתלוננת נפצעה כשהייתה בביתה שלה ובעת שהנאשם שהה סמוך אליה ומחוץ לבית (עמ' 63, שורות 12 עד 19).

דין והכרעה

המחלוקת בתיק דנן הינה מצומצמת ומוגדרת.

מוסכם על הצדדים כי במקום התנהלה תגרה בת שני חלקים ("האירוע הראשון" ו"האירוע השני") בין משפחת ג (המתלוננת ומשפחתה) לבין משפחת נתנאל (הנאשם ומשפחתו).

אין חולק על כך כי גב' ס ג הוכתה בראשה ונגרמו לה חתכים ודימומים עד כדי שהיא נזקקה לטיפול רפואי. נקודת המחלוקת העיקרית בין הצדדים היא זהותו של האדם אשר גרם למתלוננת לחתך בראשה. אכן ישנם אי דיוקים שונים בין שלושת העדים העיקריים לאירוע והם המתלוננת, גב' דודי כהן. אולם, החוט החורז את עדויות אלה מורכב משתי עובדות עיקריות:

א. מוט הברזל היחיד שהיה בזירה נצפה בידי של הנאשם.

ב. הנאשם הלם באמצעות מוט הברזל בראשה של המתלוננת וגרם לפציעה.

התיאוריה החלופית אותה מציע הנאשם היא, כי מוט אחר או מגב נזרק לעברה של המתלוננת על ידי משתתף אחר בתגרה, אשר הוא ככל הנראה, מר מ ג בנה של המתלוננת.

כאן המקום לציין שתי נקודות מוצא חשובות.

האחת, למעשה, למעט העובדה כי המתלוננת נפגעה בראשה ונזקקה לטיפול רפואי, כל יתר העובדות אינן מוסכמות על הצדדים. החל ממעשיו של הנאשם, מעשי אחותו, פעולותיו של מר מ ג וכלה בסיבת פציעתה של המתלוננת. כל אלו, נתונים במחלוקתם של הצדדים כאשר העדויות מתחלקות לשתי סיעות עיקריות, סיעתו של הנאשם ומשפחתו מחד, וכן מאידך סיעתה של המתלוננת ומשפחתה. לא שמעתי בתיק זה אף לא בדל של עדות אשר ניתן היה לשייכה לגורם ניטרלי. עדותה של גב' דודי כהן, אף היא אינה נקיה מ"**השתייכות סיעתית**" באשר בעבר עבדה כשכירה אצל המתלוננת בגן הילדים שניהלה. עדותה של השוטרת אף היא אינה חפה מבעיות בשל העובדה כי הגרסה בה נקטה בעדותה לפניי לפיה היא היתה צמודה בכל העת לנאשם ואף הרחיקה אותו ממקום האירוע לא ניתנה על ידה בעת חקירתה במשטרה, ומשכך הרי היא עדות כבושה שמשקלה הראייתי נמוך עד מאוד. עוד ציינה השוטרת נקי בעדותה כי היא הרחיקה את הנאשם ממקום האירוע "**בגלל שאני מכירה את הנאשם**" (עמ' 62 שורה 13), אמירה שיש בה ללמד על תמיכתה האינהרנטית בנאשם אשר הינו בן גילה, וככל הנראה אף מצוי עמה ביחסי חברות.

הנקודה השנייה היא, חזרה על מושכלות ראשונות. בדין הפלילי אנו מצויים ואין בידי לקבוע את נכונותה של גרסה זו או אחרת אלא רק לחפש ולבדוק האם ראיותיה של המאשימה מעלות מסקנה חד משמעית לפיה הגרסה המופיעה בכתב האישום היא הגרסה הנכונה והאפשרית היחידה. יש לבדוק עוד, אם כן, האם גרסת הנאשם וסיעתו מעלה ספק סביר בתזת המאשימה המפורטת בכתב האישום.

שמעתי את העדים כולם, ושבתי ועיינתי בדקדוק בעדויותיהם ובהודעותיהם, ולא מצאתי כי קיים "שובר שוויון" אשר יש בו כדי להכריע בין גרסה כזו לאחרת.

הנאשם וסיעתו גורסים כי האירוע התרחש כ-20 מטרים מהמקום בו עמד הנאשם בעת שהוא מלווה על ידי השוטרת "אתי". בנסיבות אלו, לא ניתן לומר כי הוא קרב למרחק בו יכול היה לתקוף את המתלוננת ולהכות בראשה באמצעות מוט ברזל. המתלוננת עצמה אף טוענת כי הותקפה ממרחק של 6 מטרים, בעוד שאורכו של המוט המדובר, אף לדברי עדים אחרים מסיעתה שלה, לא עלה על 80 ס"מ בלבד. על כל אלו יש להוסיף עובדה נוספת המנויה מכתב האישום, המתאר כאמור את תזת המאשימה, ואשר אינו מתיישב עם גרסת המתלוננת וסיעתה. החבלה המתוארת בתצלומים ובתעודות הרפואיות שהוגשו לעיוני מחולקת לשני חלקים. **האחד**, פציעה בקודקודה של המתלוננת אשר הצריכה תפירה וטיפול רפואי נוסף, **והשנייה**, שריטה באזור גבתה השמאלית. פציעה בקודקוד מצריכה את הנחתה של המוט המדובר באופן אנכי או בזווית מתונה על קודקודה של המתלוננת, בעוד שהשריטה בגבה השמאלית מחייבת מכה ישירה לקדמת הפנים או מכה צידית אשר כוונה לצד פניה של המתלוננת. מכה אחת אשר מקורה במוט ברזל לא יכולה להביא בצוותא חדא לשתי חבלות אלו, ומשכך הרי שהן אינן מתיישבות עם האירוע המתואר בכתב האישום וכפועל יוצא, אף עם תזת המאשימה המשתקפת בו.

על תמיהות אלו יש להוסיף את גרסת הנאשם וסיעתו אשר לא ניתן בנקל להפריכה.

אין מדובר בגרסה בלתי הגיונית ותלושה. כאן המקום לציין כי אף מר מ ג, בנה של המתלוננת, מציין כי אכן השליך את המגב האמור, אלא שהוא גורס כי מגב זה הושלך מחוץ לזירה ולא לעבר אחותו של הנאשם. כמו כן יש לציין, כי לנוכח עדותה של גב' דודי כהן, שכנתם של הצדדים, הרי שהמגב או מוט הברזל (על פי כל אחת מן הגרסאות), לא היה כלי המשחית היחיד בזירה. לדבריה, היו במקום אנשים אחרים אשר החזיקו בידם מוט של מטאטא. למותר לציין, כי במקום לא נתפס מוט ברזל כזה או אחר, לא בזירת האירוע ואף לא במכוניתו של הנאשם. גרסת המתלוננת עצמה, על אף

שהיא משויכת באופן חד משמעי לתזת המאשימה, והיא אף מהווה עוגן לתזה זו, ומלמדת כי הפגיעה הייתה מיוחדת עוד יותר. לדבריה הנאשם עמד במרחק של 20-30 מטר ממנה, כיוון לעברה "ברזל ארוך" והיכה בה באמצעותו כשהוא עומד במרחק של 6 מטרים ממנה, וכל זאת בעת שאחותו של הנאשם שרטה אותה בצווארה באמצעות ציפורניה והדבר קרה בעת שהיא עומדת ופניה אל הנאשם וגבה אל בנה מ אשר היא ניסתה למנוע ממנו לרדת לכיוון "עין הסערה". גרסה זו אינה הגיונית ואינה מתיישבת עם השרטוטים המתארים את הזירה (ת/13, ת/16 ו-ת/17) וכן אינה תואמת לסוג המוט ולאורכו כפי שתואר על ידה וכן לפציעותיה המתועדות.

מר מ ג עצמו סותר את עדותה של אמו ומתאר כי דחפה אותו כל העת לכיוון המדרגות וכל זאת בעת שהמרחק המקסימלי בין תחילת מקום התגרה לסופה הוא "2-3 מטרים מנקודת ההתחלה" (עמ' 25, שורות 11-15). נקודה נוספת בעדותו הראויה לציון היא כי סדר העמידה היה כדלהלן: ראשית עמד הנאשם, אחריו המתלוננת, אחריו עמד הוא עצמו ומאחריו עמדו גיסו של הנאשם ואחותו, מר ישעיהו וגב' אפרת מורו. גרסה זו אינה מתיישבת אף עם כתב האישום אשר אינו מתאר מצב בו מר ג עצמו הוכה על ידי הנאשם, על אף שהוא עצמו טען זאת שוב ושוב במהלך עדותו, אך כאן המקום לציון כי הוא מתאר שעל אף ש"חטף מכות ודחיפות", וכן אגרוף לראשו לא ראה את המכה אשר אמו ספגה בראשה ואת מקורה.

על אלו, יש להוסיף את דבריה של גב' דודי כהן, השכנה אשר קרובה יותר מכל להגדרה של "עדה נייטרלית", אשר תיארה את הנאשם כ"בחור מלא, גבוה ושערו קצר" אשר הוציא מוט ברזל לבןמ"טנדר לבן" אשר היה ברשותו. צפיתי בנאשם, וראיתי בחור שגובהו ממוצע ומבנה גופו רזה, וקשה להגדירו כ"מלא" או כ"גבוה". מעבר לכך, לא הונחה בפני כל ראיה כי בבעלותו של הנאשם היה באותה העת "טנדר לבן", כך שגרסתה של עדה זו לבד בעייתית היא ויש בה כדי לעורר ספקות וסדקים בתזת המאשימה.

לסיכומי של דבר, מדובר בסכסוך אשר מקורותיו נעוצים בעבר, והוא התנהל ומתנהל בין הנאשם ומשפחתו למתלוננת ומשפחתה. שמעתי את העדויות כולן, וכאמור, כל הנוגעים בדבר נגועים באינטרסים כאלו ואחרים, כך שלא ניתן, כך לטעמי לקבוע קביעות מהימנות חד משמעיות באשר לסיעה זו או אחרת או לעד כזה או אחר.

אם נוסיף לכל אלו את ההיגיון אשר קיים בגרסת הנאשם, ואשר לא נסתר בידי עדות אובייקטיבית או ראיה פורנזית אשר אינן קיימות בתיק, הרי שנטל הראיה לא הורם אל מעבר לכל ספק סביר כנדרש בדין הפלילי, ומכאן שיש להורות על זיכוי של הנאשם.

נוסף על כך, אין להתעלם מן הקשיים אשר נמנו בגרסת המתלוננת ובתזת התביעה אשר מוסיפים ומקשים על האפשרות לנקוט בקביעות עובדתיות חד משמעיות, ומותירות חלק משמעותי מהאירוע המתואר בכתב האישום בערפל עובדתי אשר הראיות בתיק זה אין בהן כדי להביא להפגתו.

בשולי הדברים, ראיתי להוסיף עניין מטריד נוסף.

חומר הראיות מצביע על קטטה רבת משתתפים. חלק נוסף ממשתתפיה, לבד מן הנאשם עצמו, נטלו חלק כזה או אחר בה. עניין זה צריך היה להחקר עד תומו. הגשת כתב האישום נגד הסיעה שפגיעותיה הפיזיות מרובות יותר מהסיעה הנגדית אינה מהווה פתרון ראוי ונכון. יש להבהיר כי אין מדובר במבחן כמותי של המטומות, תפרים או חתכים, אלא בבדיקה אמיתית ומשמעותית של חומר הראיות הקיים ובמשקלו. נדמה כי עקרון זה הוזנח במעט בתיק דנן.

כך למשל, מר מ ג, הודה בעבירות שונות של תגרה, תקיפה (זריקת המגב) ואף איומים. חקירתו הייתה דלה וניכר היה כאילו התפרים בראשה של אימו (ומדובר בפגיעה חמורה שאין להתעלם ממנה) הוליכו את המאשימה לכיוון ברור ויחיד, וחבל שכך. מאחר ומסקנתי היא כי יש לזכות את הנאשם בשל קיומו של ספק סביר הרי שאין תוצאה אופרטיבית לאכיפה חלקית ובררנית זו, אך יש לציינה כפעולה שאינה מוצדקת אשר בהתקיימה, נמנע לקבוע כי הנאשם היה שותף לתגרה וניתן היה להרשיעו בכך, אך לא ניתן לעשות זאת בעוד שמר מ ג ו"אחרים" יצאו מאירוע זה ללא כל פגע וללא הליך משפטי שנפתח בגינם.

אשר על כן, מסקנתי היא כי ספק סביר קיים באופן מובנה בראיות המאשימה, ומשכך אין לי אלא להורות על זיכוי של הנאשם.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשע"ח, 12 דצמבר 2017, במעמד הצדדים ובאי כוחם.